

MANUEL DE PEDROLO

MECANOSCRIT DEL SEGON ORIGEN

Versió de Núria Martí Constans

Presentació

La novel·la *Mecanoscrit del segon origen* es va publicar per primera vegada el 1974. Entenem que l'autor situa la destrucció que s'hi explica en aquell mateix any, a finals del segle vint.

Els joves protagonistes són l'Alba i en Dídac.

La novel·la es divideix en 5 parts, anomenades Quaderns. També inclou una part final que representa un escrit de l'editor d'aquests Quaderns, o sigui, de qui els publica. És un joc literari.

Dins la ficció, l'editor explica que els Quaderns es van trobar i que ja han passat milers d'anys des de la destrucció.

L'escriptor Manuel de Pedrolo fa servir aquest joc perquè sapiguem part de la història que no s'explica als Quaderns, com ara qui va fer la destrucció. A més, fa que tot sembli una mica més real.

N.M.C.

Quadern de la destrucció
i de la salvació
TT / 1

(1) Destrucció

L'Alba, una noia de 14 anys, verge i morena, tornava de l'hort de casa seva amb un cistell de figues quan es va aturar perquè va veure dos nois que n'apallissaven un altre i el tiraven en una resclosa ¹. L'Alba els va escridassar.

—Què us ha fet? —va dir.

I ells li van contestar:

—No el volem amb nosaltres perquè és negre.

No els importava si s'ofegava.

L'Alba, que només duia uns pantalons curts i una brusa, va deixar el cistell per llançar-se a l'aigua.

En aquell moment, el cel i la terra van vibrar fort.

L'Alba va mirar enlaire i va veure-hi uns aparells ovalats i plans que s'acostaven. N'hi havia molts.

—Són platets voladors! —va dir un dels nois.

La tremolor de la terra augmentava i el soroll creixia.

L'Alba va mirar el cel, però de seguida va pensar en el noi que havien llançat a la resclosa.

Era en Dídac, el fill de la seva veïna Margarida.

---

1. Obra feta en un riu o canal per elevar el nivell de l'aigua.

La noia es va capbussar en l'aigua
mentre els nois miraven els platets voladors.
Dins de l'aigua, va lluitar amb les onades i els remolins
que s'hi havien format, va nedar i va trobar en Dídac,
inconscient i enredat en unes plantes.
El va estirar i el va arrossegar nedant fins a la superfície.
Les aigües s'havien calmat sobtadament.
A la riba, l'Alba va veure com els aparells s'allunyaven.

L'Alba va fer treure molta aigua a en Dídac
i va passar-li aire dels seus pulmons,
posant la boca sobre la seva boca,
fins que el noi es va despertar.
Llavors, ella li va treure tota la roba molla.

Els dos nois que havien pegat en Dídac
eren estirats a terra, morts.
L'Alba va mirar cap al poble i va quedar molt sorpresa.
El seu poble, Benaura, era un munt de runes.
Sense fixar-se que tenia un estrip gros a la brusa
i que ensenyava els pits, va córrer cap a la vila.

A Benaura, tot era destruït i hi havia molta pols.
Els aparells misteriosos havien fet tot allò.
L'Alba n'estava segura.

Arreu hi havia cadàvers. Alguns eren sota les runes.
D'altres reposaven a terra en espais nets
i estaven sencers. Era com si els hagués tocat un llamp.
També n'hi havia dins dels cotxes.
Ella els coneixia. Eren veïns, amics...
Va córrer, va trepitjar pedres, va saltar cadàvers,
va pujar per munts de runa i va relliscar en baixar-ne.
Els pantalons curts se li van enganxar en un mur
i es van estripar.

Per fi va arribar on hi havia casa seva.
Però la casa ja no estava dreta. Havia caigut.
Els pares havien de ser a dins, morts.

L'Alba va caure de genolls a terra. Plorava.
Separava les pedres i cridava:

—Mare! Mare...

Llavors va sentir una veu petita al seu costat:

—I la meva mare, Alba?

Era en Dídac, que l'havia seguida.
Tenia 9 anys i també plorava.
Ell vivia al costat, amb la Margarida, la seva mare,
que anys enrere havia quedat prenyada d'un negre.

L'Alba va abraçar en Dídac amb un gest desesperat.
Quan van anar a casa d'ell van trobar
la mare morta i en Dídac es va agafar fort de l'Alba.
Ella va dir:

—Deuen haver matat tothom.

Va explicar a en Dídac allò dels platets voladors,
que ell no havia vist perquè era sota l'aigua.
I llavors van sentir la cadenera, la Xica,
l'ocell d'en Dídac, que movia les ales i xisclava.

—No estem sols, Dídac! —va dir l'Alba.

(2) Una gran catàstrofe

En realitat, l'Alba i en Dídac estaven gairebé sols.
No havia quedat cap humà ni cap mamífer.
Van recórrer el poble.
Hi havia cadàvers de gossos i de gats.
També de porcs i conills, al barri dels pagesos.
Havien quedat les gallines i les mosques
que volaven entorn dels morts. I un gran silenci.

L'Alba va veure que alguns baixos havien aguantat
el pes de les parets dels pisos superiors.
Va pensar en la vibració que havia sentit.
Però, ¿quina vibració podia ser aquella que hagués matat
totes les persones del poble de cop?
I per què havia respectat els insectes i les aus?

Un cop a la carretera, van veure els cotxes aturats.
A dins també hi havia persones mortes.

—A tot arreu deu haver estat igual, Alba?
—va preguntar en Dídac amb por.

L'Alba va mirar-lo i va veure que anaven nus i bruts.

—Ja ho sabrem. Ara anem a vestir-nos —va respondre.

Van tornar al poble i van entrar en una botiga de roba.
L'Alba va agafar pantalons i camises, i una tovallola.
Després van anar a rentar-se en una font.
No tenien vergonya d'anar nus. Ell perquè era innocent
i ella perquè era una noia decidida i honesta.

Es van vestir amb la roba neta i van agafar espadenyes
d'una altra botiga. I uns prismàtics de l'armeria.
Van anar cap a un turó dels afores i des del cim
van veure que el poble veí, a 6 quilòmetres,
també estava destruït. Un altre de més lluny, també.

Van tornar al poble i van comprovar entre les runes
que els telèfons no funcionaven.
Van trobar una ràdio petita i se la van emportar.
L'aparell només feia sorolls. No s'hi sentia cap veu.
Tampoc hi havia electricitat enlloc.

—No hi ha ningú, Alba? —va preguntar en Dídac.

—No, Dídac, no hi ha ningú.

—Què farem ara, Alba? Què podem fer tots sols?

—Ens en sortirem. Per començar, dinarem.

No tenien gana, però l'Alba sabia que els esperava
feina dura i estava disposada a lluitar.

Van dinar en una botiga de menjar.
Menjaven a poc a poc, com si fos per força.
L'Alba va pensar en les malalties
que podien agafar si es quedaven al poble,
amb tantes persones mortes podrint-se.
A Benaure hi havia més de 5.000 cadàvers.
Havien de fugir dels llocs habitats.

—Ens n'hem d'anar lluny. Al bosc.
Entre els morts no s'hi pot viure —va dir a en Dídac.

El bosc era a 5 quilòmetres del poble
i s'estenia cap a les muntanyes del darrere.
Ella hi havia estat dues vegades, d'excursió.
Hi havia un riu i tindrien aigua assegurada.
Potser s'hi haurien d'estar 2 o 3 anys.

Van provar d'agafar un cotxe per anar-hi,
però els cotxes no funcionaven.

—Potser els aparells voladors han espatllat els motors
—va dir l'Alba.

—Jo sé alguna cosa de mecànica —va dir en Dídac—.
He vist motors al garatge de sota casa.

Però no es podien entretenir a arreglar-los.
Se'ls hauria fet fosc pel camí.
De manera que van treure dos carretons de paleta
d'entre les runes i es van dirigir a la ferreteria del poble,
que havia resistit sencera perquè no tenia pisos a sobre.
Allà van agafar serres, galledes, martells, claus, paelles,
olles, pots, gots, plats, ganivets, tisores, destrals...
Després van poder agafar armes de l'armeria,
tot i que van tenir molta feina a trobar municions
perquè eren enterrades sota un envà caigut.
Tot seguit van tornar a la botiga de menjar
i van agafar molts aliments.
També es van endur un llapis i bolígrafs.

Llavors van anar a la farmàcia.
Van haver d'entrar-hi pel sostre i era perillós.
Però així van poder agafar moltes medecines
i un diccionari gruixut de medicina.

Quan van passar per davant de l'estanc van arreplegar
unes quantes capsas de llumins i encenedors.
També van agafar tabac perquè l'Alba sabia
que el fum allunya els insectes i al bosc n'hi hauria.

En una altra botiga van trobar
dues llanternes i piles, que també es van endur.
De la botiga de roba, van agafar mantes, jaquetes,
samarretes, calces, calçotets, mitjons, impermeables...
També van trobar sabates i botes d'aigua.
Els carretons eren tan plens que costaven molt de tirar.

Abans d'anar cap al bosc, en Dídac va anar a buscar
un llibre de mecànica que havia vist entre les runes.
L'Alba va anar a buscar la Xica, la cadenera.
Al veïnat on havia viscut sempre
i on ara jeien els pares morts,
l'Alba es va emocionar.

—Adéu, estimats... —va dir.